

SLOVO SE STALO TĚLEM A PŘINÁŠÍ NÁM LÁSKU...

Drazí přátelé,
po velmi krátkém adventu slavíme nejhezčí svátky roku. Zvláště děti si užívají okamžiku záře pod stromečkem a všeho toho krásného, co pohladí dětskou duši. Také my starší se necháme unášet atmosférou Vánoc a možná v myšlenkách zabloudíme do dětství. Je to pro všechny z nás útěk ze světa, který je plný starostí a problémů. Není nic špatné na tom, když si Vánoce užijeme také v jejich vnější náplni. Všechno to dotváří atmosféru, protože člověk je přece jenom bytí, které potřebuje vnímat očima a srdcem. Je však hodně důležité zdůraznit podstatu dnů, které budeme prožívat. Jde především o svátky rodiny. Toto je dobrý základ, na kterém je možné stavět. Bůh se narodil do rodiny, i když v podmínkách rozhodně skromnějších a horších, než je tomu u nás. Co je však pozoruhodné, narodil se do atmosféry lásky a porozumění. Je pěkné, že se snažíme aspoň na Štědrý den být laskaví a ohleduplní, ale to je příliš málo. Stačí někdy malý impulz, třeba návštěva a trochu víc alkoholu, a atmosféra pohody se mění na napětí a mockrát i hádku a stres.

Je to krásná tradice dávat si na Vánoce „ježíška“. Dar je výrazem lásky a úcty k člověku. Zvláště děti jsou šťastné, když si rozbalují dárky. No nezapomínejme mluvit o tom největším daru, a tím je Syn Boží. Toto je důležité zvěstovat a naučit právě ty nejmenší, protože bez radostné zvěsti evangelia se Vánoce stávají pouhým obdobím konzumu a promarněným časem. Síla doteku

nově narozeného Krista dokáže naplnit člověka pocitem svobody a skutečné radosti. Nenechme si ji vzít anebo vyměnit za pozlátko, které skončí v kontejneru s opadaným stromečkem. Vždyť Bůh k nám promluvil ve svém Synu, zjevil nám tak důležitou věc, že s námi počítá a vrací nám ztracený ráj.

V tyto dny nezapomínejme také na ty, co jsou opuštěni a osamoceni. Člověk by aspoň v těchto dnech měl pocítovat a prožívat společenství. Samota je těžký kříž, a zvláště když se k tomu přidá stáří a nemoc. Před dávnými léty jsem jako kněz trávil štědrý večer s jednou osamělou a starou babičkou a byli to skutečně požehnané chvíle pro nás oba. Člověk se potřebuje sdílet a společně prožívat chvíle, které jsou vzácné, což o Vánocích určitě platí.

Chci vám všem ze srdce popřát požehnané svátky Božího narození, zdraví a radost v srdci, pohodu života, abyste prožívali tyto dny šťastně a pokojně. Na půlnoční mši budu tradičně vkládat všechny do oběti samého Krista, celou naši farnost, celé město i vesnice, každého člověka, vždyť Ježíš přichází kvůli každému, i pro ty, co si to neuvědomují. Po mši svaté s vámi rád zůstanu ve společenství u svařáku, abychom ještě hlouběji prožili atmosféru Vánoc.

o. Marian

SVÁTEK PRO VŠECHNY

Naše domovy naplňuje hřejivá atmosféra. Pociťujeme něco zvláštního... Něco, co provází významnou událost... Ne všichni o tom mluví, ale všichni to cítí. I ti, kteří nevěří v Boha, si vymysleli nějakou pohádku či postavu, aby ospravedlnili svou potřebu radovat se.

Bez Vánoc bychom si rok nedokázali představit. Lidé se stávají lepšími. Svědčí o tom dárky, které si vyměňují. Je to krásný zvyk. A přesto cítíme, že mezi lidmi něco chybí – a zvláště o Vánocích.

To vnější – koledy, prskavky, slavnostní večeře – není vyvážené hlubokou meditací o podstatě Vánoc. Proč je vlastně slavíme? Děláme to pro své děti? Nebo snad pro sebe? Není snad Ježíš jediným středem tohoto velkého svátku, přestože se na něj zapomnělo a tolik lidí ho zavrhl? Ano, je to on. A my chceme, aby Ježíš zastínil vše ostatní, aby nade vším znělo jeho jméno, aby jeho světlo zářilo jasněji než ostatní světla.

Ježíš, Emanuel, „Bůh s námi“ – to je vysvětlení Vánoc. Ano, Boží Syn, čirý Duch, vzal na sebe lidské tělo. Narodil se, jako se rodí všechny děti.

A proto, aby s námi sdílel náš život, pracoval jako my, aby založil církev, zemřel za naši spásu a uvedl nás do Života. Vánoce přináší poselství o tom, že Bůh po nás touží. Děťátko Ježíš je tím největším darem, který nebe dalo zemi. Naše malinká planeta, ztracená ve vesmírném prostoru mezi miliardami hvězd, byla vyvolena za příbytek Bohu, jenž se stal člověkem.

Poselství Vánoc je, že Bůh nás miluje, že Bůh je Láska.

Nejsme opravdovými křesťany, nedáme-li Vánocům jejich pravý význam a nedokážeme-li v tomto tajemství, obklopeném takovou povrchností, objevit jeho pravdu.

Měli bychom být ozvěnou andělů oznamujících Kristovo narození a nepromarnit ani jedinou příležitost, abychom celému světu hlásali, že na zem sestoupila Láska, že o Vánocích se nikdo nesmí cítit sám, opuštěný, nešťastný.

Ježíš nepřišel jen pro bílé, nebo černé, jen pro Evropany, či ostatní národy. Bůh se stal člověkem pro všechny lidi, pro každého z nás. Vánoce jsou tedy svátkem pro všechny; pro všechny jsou výrazem radosti, svobody, pokoje.

Vánoce v úvahách Chiary Lubichové

RODINA

Vánoce jsou svátkem rodiny. Která rodina by mohla být důležitější, ne-li ta z betlémské jeskyně? Vznikla právě tam, s narozením děťátka. V tom okamžiku se v Marině a Josefově srdci naplno probudila láska k jejímu novému členu: Bohu, který se stal dítětem.

Rodina: slovo, které má nesmírný význam, bohatý a hluboký, vznešený i prostý – a hlavně opravdový.

Rodina buď je – nebo není. Vládne v ní klid, jistota, jednota, vzájemná láska a pokoj pronikající až do hloubi duše.

Přála bych si, aby se o Vánocích slovo *rodina* ohnivým písmem vtisklo do našich duší.

Rodina, jejíž členové se na vše dívají nadpřirozenými očima a navzájem v sobě vidí Ježíše, se stává opravdovou rodinou – místem, kde nikdo nemá srdce z kamene, nýbrž „z masa“.

Je ve tvé rodině nebo ve tvém společenství někdo, kdo duchovně strádá? Takovému člověku je třeba porozumět, jako to dokáže matka, nebo dokonce lépe. Je třeba mu pomoci slovem, či příkladem; nedopustit, aby mu chybělo rodinné zázemí. Je někdo nemocný? Ať je tím nejmilovanějším bratrem. Je třeba trpět s ním, snažit se plně pochopit jeho bolest. Je někdo blízko smrti? Představte si, že jste na jeho místě, a dělejte to, co byste si přáli, aby druzí až do poslední chvíle činili vám. Někdo se raduje? Radujte se s ním, aby jeho štěstí nezkalil smutek a jeho duše se neuzavřela. Ať je jeho radost radostí všech.

Vkládejte každému do srdce ten jedinečný odkaz: smysl pro rodinu. Nedávejte nikdy přednost jakékoliv činnosti, ani duchovní ani apoštolské, pokud by tím měla trpět rodina.

Kamkoli přinášíte Kristův ideál, snažte se ohleduplně a moudře, ale odhodlaně předávat skutečného ducha rodiny. Je to duch pokory, miluje druhé, nevychloubá se... Je to opravdová, úplná láska.

Kdybych od vás měla odejít, opakovala bych s Ježíšem: „Milujte se navzájem... aby všichni byli jedno.“

Vánoce v úvahách Chiary Lubichové

Vánoční modlitba

Drahý Pane, v tomto čase dávání a přijímání snadno přehlédneme dary, které nám dáváš Ty.

Děkujeme Ti za místo, kde můžeme bydlet, za oděv, jídlo a všechny dobré věci, které nám denně opatřuješ.

Děkujeme Ti za lidi, které máme kolem sebe a kteří nás milují.

Děkujeme Ti, že zůstáváš s námi v nesnázích života a táhneš nás blíž k sobě.

Děkujeme za pokoj, který dáváš jedině Ty. Pane, nejvíc děkujeme za to, že ses narodil pro naši záchranu.

Děkujeme také, že naše budoucnost je ve Tvých rukou.

Děkujeme Ti, že jsi nadějí pro každého z nás.

Milí čtenáři, sestry a bratři, ze srdce Vám přejeme, aby vánoční radost, pokoj a láska zavládly ve Vašich srdcích a aby tam zůstaly minimálně celý nový rok 2018.

Každý den nového roku si řekněme:
Dnes zasej úsměv, aby vyrostla radost.
Dnes zasej slovo útěchy, aby rostl pokoj.
Dnes zasej skutek lásky, aby láska převládla.
Dnes zasej modlitbu, aby byl člověk blíže Bohu.
Dnes zasej pravdivá slova a skutky, abych přemohl lež.
Dnes zasej klidné činy, abych spolupracoval s mírem.
Dnes zasej mírumilovný skutek, aby bylo méně nervů.
Dnes do svého srdce zasej dobrou četbu, aby se můj duch zaradoval.
Dnes zasej spravedlnost do svých skutků a slov, aby zvítězila pravda.
Dnes zasej laskavý čin, aby se šířila добрota.

K tomu Vám vyprošujeme Boží požehnání.

P. Marian a redakce Pastýře

Jeden truhlář se svými uční cestoval po lesích provincie Čchi, aby si zde našel vhodný materiál. Zastavil se u obrovského stromu: pět mužů ho neobjalo a jeho koruna jako by se ztrácela v mracích. Mistr truhlář ale k velkému překvapení prohlásil: „S tímhle stromem nebudeme ztrácet čas.“ „Proč?“ vykřikli téměř jednoznačně chlapi. „Je překrásný!“ „Přilíš dlouho by nám trvalo jej pokácet. Jeho dřevo je velice těžké: kdybychom z něj postavili loď, hrozilo by, že se potopí. Kdybychom z něj dělali střechu, stěny domu by se musely posílit. Nechejte ho, kde je.“ Skupinka se dala zase na cestu. Jeden z chlapců podotkl: „Tak veliký strom a není k ničemu.“ „To se mýlíš,“ odpověděl mu mistr truhlář, „ten strom je věrný sám sobě. Kdyby byl jako všechny ostatní, pokáceli bychom ho. Ale jelikož má odvahu být jiný, zůstane naživu a při síle ještě mnoho let.“

TĚM PAK, KTERÍ HO PŘIJALI A VĚŘÍ V JEHO JMÉNO, DAL MOC STÁT SE BOŽÍMI DĚTMI

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,9-14)

Tato slova čteme v prologu Janova evangelia. Bůh poslal na svět svého Syna, aby nás spasil. Posílá ho skrze prostou dívku z Nazareta. *Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl, pak od ní odešel (Lk 1,38).* Maria přijala zcela oddaně Boží plán. Když se vžijeme do situace Panny Marie a Josefa, jak marně hledají v Betlémě přístřešek. Maria ve vysokém stupni těhotenství, dítětko se mělo co nevidět narodit a nikde nebylo pro ně místo. Nebyla to žádná romantika, jak mnohdy představují naše betlémy a vánoční koledy, byl to prázdný chlév, kde se Ježíš narodil. On Bůh a člověk, přichází na svět jako ten nechudobnější z lidí. A první, kdo se mu přichází poklonit, jsou prostí pastýři. Izraelský národ očekával Mesiáše a nepoznal, že tato prostá dívka by mohla být matkou Mesiáše. Příchod Mesiáše si představovali úplně jinak, ale Bůh jedná jinak, nejedná podle našich představ. Vyvolený národ si představoval Mesiáše úplně jinak. Představoval si ho možná jako mocného vojévůdce, který osvobodí izraelský národ z nadvlády Římanů.

Maria měla úžasně pevnou víru. Od chvíle, co anděl Zvěstování od ní odešel, už nikdy ve svém životě anděla neviděla. Musela se vyrovnat s neporozuměním sv. Josefa, s chudobným narozením Božího dítěte ve stáji, s útekem do Egypta, když Herodes usiloval o zabití jejího syna. Byla v blízkosti Ježíše a viděla, jak ho představitelé Izraele nepřijímají a usilují o jeho život, stála pod křížem, když Ježíš umíral za spásu celého světa. Nereptala a vždy toužila plnit Boží vůli. Ať je nám Maria vždy vzorem víry, ať se vždy k ní utíkáme o přímluvu. Věřit podle Panny Marie znamená žít v blízkosti Ježíše, to ale znamená být vždycky v dosahu kříže. Co ona na začátku nosila pod svým srdcem a později na svých rukách – malé bezmocné dítě – jí dalo víru, která ji nenechala pochybovat ani klopýtnout.

Těm, kdo ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Je to úžasný příslib, který dostáváme. Znamená to přijmout Ježíše do svého života jako svého Pána a Spasitele. Otevřít mu zcela své srdce a nechat ho vstoupit do všech situací v našem životě. Protože Bůh je Láska, a když Ježíši otevřeme zcela své srdce, naplní ho láskou. Srdcem Vánoc jsou Vánoce ve tvém srdci, to znamená, že Bůh přebývá v mém srdci, to znamená, že ve tvém srdci přebývá láska. Nepromarněme chvíli, kdy se Bůh k nám sklání. Jan 14,23 Ježíš říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“

Teď bych se chtěla spolu s vámi zamyslet nad slavením mše svaté:

Mše svatá, neboli Eucharistie, znamená, že se Boží lid shromáždil k oslavě svého Pána, proto je důležité setkávat se společně. V Eucharistii vzdáváme díky za spásu, znovu se zpřítomňuje nekrvavým způsobem Ježíšova oběť na kříži. V Eucharistii je Ježíš Kristus přítomen několika způsoby:

1) Je přítomen ve svém těle, kterým je církev, jsme jeho lid a tvoříme jedno tělo a hlavou tohoto těla je Ježíš Kristus.

2) Je přítomen v Božím slově, které slyšíme. Vždyť neznat Boží slovo (Bibli), znamená neznat Ježíše Krista.

3) Je přítomen v osobě kněze, který slaví mši svatou – když říká: „Toto je moje tělo...“, říká to v zastoupení Ježíše Krista.

4) Je přítomen v přinášené oběti, která je proměňovaná v tělo a krev Ježíše Krista. V Eucharistii se znovu zpřítomňuje kalvarská oběť Ježíše Krista.

Jak slavít Eucharistii?

Přicházejme včas, přicházejme s myšlenkou, že chceme slavit, že chceme vzdávat díky Pánu Ježíši za naši spásu. Nepřicházejme s myšlenkou, že chceme splnit povinnost účastnit se nedělní mše svaté, to Pána Ježíše uráží. On očekává, že mu na jeho velikou lásku, kterou nám prokázal svou obětí na kříži, odpovíme chválou a díkem. Díky 2. Vatikánskému koncilu je mše svatá slavena v jazyku, kterému rozumíme a tak můžeme vnímat modlitby, které se kněz modlí, můžeme se zcela do nich ponořit a když řekneme „Amen“, to neznamená konec modlitby, ale znamená to, že já se s tou modlitbou ztotožňuji, že souhlasím se slovy této modlitby.

Důležité je přijít včas, na začátku mše svaté je úkon kajcnosti. To znamená, že odevzdáme Pánu všechny ty naše drobné nevěrnosti a selhání, protože jsme jen slabí lidé, protože každý z nás zžehší několikrát za den, abychom pak mohli jít ke stolu Páně, to je k svatému přijímání.

Když přijdeme do kostela, odložme na patěnu (obětní misku) všechny naše starosti a problémy, abychom je spolu s obětními dary mohli odevzdat Pánu, aby je Pán mohl proměnit a my zakusili velikost Boží lásky.

Naslouchejme Božímu slovu, které je hlášáno, naslouchejme evangelium. Evangelium je radostná zvěst a tuto radostnou zvěst nejlépe vystihují verše Janova evangelia 3, 16-17 „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.*“ Toto je ta radostná zvěst, že Bůh dává svého Syna v oběť za naše hříchy, abychom mohli být spaseni. Naslouchejme také homilii, to je kázání, kterým nám kněz přibližuje, co tato slova přináší do našeho života a jak je uvádět ve skutek. Díky otci Marianovi za jeho úžasně kázání, které oslovuje každého, kdo naslouchá.

Vnímejme také, co se modlíme v žalmech a v přímluvách, aby naše odpověď byla upřímná, když voláme: Pane, vyslyš nás. Zapojujme se do odpovědí při modlitbách a také do zpěvu. Říká se, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. To byla ve stručnosti bohoslužba slova a teď vstupujeme do druhé části mše svaté, a tou je bohoslužba oběti.

Když se přináší obětní dary, přinášíme i my sami sebe s našimi problémy a starostmi, aby i nás mohl Pán proměnit. Jak říká apoštol Pavel, v Ř 12,1 *Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.*

Když při proměňování kněz pozdvihuje hostii a pak kalich, pozvedněme zrak a dívejme se na hostii, to je tělo Páně a kalich, to je jeho krev a chvalme ho a děkujeme mu. Pak následují modlitby, vnímejme, co se kněz modlí, protože se modlí za církev, za všechny potřeby, za zemřelé. Toto vše se děje - Skrze Ježíše Krista s ním a vněm je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jmenotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.

Pak v modlitbě Otče náš volejme spolu s Ježíšem, který nám tuto modlitbu dal, volejme k našemu Otci, který nás miluje. Potom si předáme pozdravení pokoje, aby Boží pokoj v nás přebýval, snažme se, aby toto pozdravení bylo upřímné.

Při Beránku Boží, vnímejme, že Ježíš je ten Beránek, který byl za nás obětován a snímá naše hříchy, jenom on nám může dát ten pravý pokoj.

Na jedné lavičce v městském parku seděla upravená a zdánlivě klidná stařenka s dlaněmi v klíně. Dívala se na spěchající kolemjdoucí, na holuby hopkající po štěrk, na psa, jak vleče pánička. Dívala se. Na ni se nedíval nikdo. Přišla dívka. Mladá, trochu namyšleného vzezření, džíny měla na kolenou rozervané a vlasy obarvené na světlivě zelenou. Rozhlédla se a pak si sedla vedle stařenky. Obě dvě chvíli mlčely. Pak stařenka slabým hlasem rozbila mlčení: „Máš odvážnou barvu! A těch náušnic! Bolelo to, když sis je nechávala píchat?“ „Jenom trošku,“ odpověděla dívka. Znovu bylo ticho. Stařenka vypadala zvědavě. Zeptala se: „A nepřekáží ti ten šroub ve tváři při jídle?“ „Ne.“ A znovu ticho. Stařenka ho přerušila: „Proč to děláš?“ Dívka zvedla oči: „Aby si mě všimli. Chci, abych byla vidět.“ Odmělna se a tiše dodala: „A možná taky, aby mě měl někdo rád.“ Znovu se vrátilo ticho. Po chvíli stařenka řekla: „Zítra si taky obarvíš vlasy na zeleno.“

Kněz pozvedá hostii a říká: „Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově.“ Pokračujeme: „Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena.“

Víme, že nejsme hodni, přesto nás Ježíš zve, chce nás uzdravit. Tak jako ten setník se vydal za Ježíšem, aby uzdravil jeho sluhu, který velice trpěl. Věřil, že Ježíš ho může uzdravit. Ježíš mu řekl, já přijdu a uzdravím ho. Setínek mu řekl: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo a můj sluha bude zdrav.“ Ano víme, že stačí jen Ježíšovo slovo a budeme uzdraveni. Ale nepamrněme žádnou příležitost jít ke svatému přijímání a přijmout Ježíše, protože tato svátost je svátostí uzdravení. Nebudme jen

pojídači hostií, ale spolupracujme s touto milostí, která se nám v Eucharistii nabízí. Po přijímání děkujeme, že Ježíš vstoupil do našeho srdce, děkujeme za tuto milost, že nás Ježíš chce posílit a uzdravit. Tato chvíle díkuvzdání po přijímání je také chvíle, kdy můžeme Ježíše prosit za ty, kteří nám leží na srdci.

Na závěr nám kněz požehná, abychom posilnění Boží milostí odcházeli do našich dní. Začíná naše bohoslužba, nést Pána Ježíše do všech míst, kam přicházíme. Máme také svědčit o veliké Boží lásce. Prosme Ducha Svatého, aby byl naší silou, abychom vždy dokázali plnit Boží vůli. Díky, Pane, za dar Eucharistie.

Je to můj laický pohled na Eucharistii.

Ludmila D.

Výstavba kaple ve Slavičíně Hrádku

Spolek pro výstavbu kaple chce tímto způsobem poděkovat všem přispívatelům, ať už se jedná o občany, instituce a firmy, za podporu našeho záměru. Díky Vám jsme shromáždili v tomto roce prostředky ve výši 750 000 Kč, které byly použity na dohotovení vstupního schodiště ke kapli, přípojky elektřiny, hrubou stavbu a terénní úpravy. Rovněž byly zpracovány rozpočtové náklady na střechu a nosné betonové sloupy. Pokračování dalších prací bude opět závislé na finančních prostředcích, které se nám podaří získat.

Při rozsvěcování vánočního stromku ve Slavičíně - Hrádku dne 9.12.2017 se nám podařilo pomocí sbírky získat 6217,- Kč, čímž bychom chtěli rovněž všem přispívatelům srdečně poděkovat. Budeme vděční za zachování přízní i v nastávajícím období, abychom mohli v další práci co nejdříve pokračovat.

Pro upřesnění uvádíme i sbírkový účet číslo: 245743398/0300, v.s. rodné číslo. Příspěvky pro výstavbu kaple můžete rovněž zařadit trvalým příkazem na výše uvedený běžný účet. Vystavení potvrzení

pro daňové účely je pro nás samozřejmostí. Jsme ochotni Vás navštívit i osobně.

Nesmírně si vážíme všech příznivců a přejeme krásné prožití svátků vánočních a pohodový nový rok 2018

Ing. Pavel Studeník
Výstavba kaple Slavičín - Hrádek, z.s.

ADOPCE NA DÁLKU

Vamanjoor, India

Drahé tety,

píše Vám Vaše milující sponzorované dítě Vinitha Priya D Souza, aby napsala těchto pár řádků a poslala Vám vřelá přání veselých Vánoc a nového roku 2018.

Já i členové mé rodiny jsou v pořádku.

Moje studium probíhá dobře. V mé třídě je 51 dětí. Ráno mám teoretickou výuku a odpoledne máme praktickou část v laboratoři.

Dne 1. září jsme měli slavnostní zahájení tohoto školního roku. Odpoledne se hrálo pár her.

13. září se uskutečnil program orientace a odpoledne probíhala návštěva kampusu.

Dne 13. října vydalo naše sdružení roční časopis "Muller Pulse".

8. září jsme oslavili svátek Narození naší požehnané Panny Marie.

V rámci přípravy na tento svátek jdeme do kostela a děti nabízejí květiny po dobu devíti dnů pro naši Matku Marii.

Na sváteční den Dožínek se jako projev vděčnosti za první sklizeň mnoho rozdává, v kostele jsou rozdávány cukrovinky a klasy.

Doma jsme připravili různé druhy zeleninových pokrmů a sladkých pokrmů, všichni členové rodiny jedli naše jídlo společně.

V prosinci budeme mít 2 týdny prázdnin na Vánoce od 2. prosince do 3. ledna.

Dne 17. prosince uspořádalo Společenské centrum Dharma Jyothi Vánoční setkání pro všechny sponzorované děti. V ten den se uskutečnil krátký kulturní program s tancem, Skit a Carol zpívá. Po programu budou rozdávány dárky a všem bude servírováno lahodné jídlo. Velmi se na to těším.

Obdržela jsem Vaším jménem sadu nového oblečení na Vánoce. Děkuji Vám mnohokrát.

Posílám Vám hodně lásky a srdečné přání, končím svůj dopis.

Vaše milující dítě

Vinitha Priya D Souza

Jméno dítěte: Vinitha Priya D Souza

Reg. číslo: DJSC / 900

Jméno Benefactora: Charita Slavičín

Název centra: Sociální centrum Dharma Jyothi

Koordinátor Jméno: Joel Lasrado

V jedné opuštěné vesnici na úbočí odlehlé hory už nikdo nebydlel. Ale když jsem procházel kolem kostelíku, kdožví proč jsem vešel. Oslepilo mě v něm silné, nesnesitelné světlo! Byl tam Bůh! Bůh osobně se tu modlí! Zarazilo mě to – ke komu se modlí? My se přece modlíme k němu! A přece se modlí. Modlí se k člověku! Modlí se ke mně! Pochyboval o mně, jako jsem já pochyboval o něm! A řekl: „Človče, jestli existuješ, dej mi znamení!“ Vykřikl jsem: „Bože můj, vždyť jsem tady!“ A on na to: „Zázrak! Zjevení člověka!“ Pokračoval jsem: „Můj Bože, jak můžeš pochybovat o tom, že člověk existuje, když jsi ho sám stvořil?“ „To je sice pravda, ale já jsem už tak dlouho neviděl nikoho v kostele, že mě napadlo, jestli se mi to všechno jednom nezdálo!“ Tak jsem odpověděl: „Teď tedy můžeš být klidný!“ „Ano! Teď mohu volat do celého světa: Člověk existuje a já jsem se s ním setkal!“

Žehnání kříže u obce Petrůvka

V neděli 26. listopadu se konalo mezi Petrůvkou a Slavičinem (na tzv. Sudinkách) žehnání nově zrestaurovaného kříže. Tento pískovcový kříž (po pravé straně cesty do Slavičina u odbočky na Rudimov) má na zadní straně nápis: „Vzděláno od obce Petrůvka R. 1873“. V roce 1970 byla horní část poškozena silným větrem a nahrazena železným křížem, na přední straně je zhotoven reliéf

dvou světců s křížem. Žehnání opraveného kříže se ujal Mons. Marian Dej. Každému, kdo jede na Petrůvku směrem od Slavičina, ale i z Petrůvky směrem na Slavičín, symbolicky žehná Ježíš s kříže...

Poděkování patří obci Petrůvka, na jejíž náklady byla obnova kříže uskutečněna.

*Zaznamenala Jana Adámková
Foto Petra Polášková*

Andělé milují vytrvalé

To jsem byla ještě mladá holka. Kolik mi bylo? Ani ne pětadvacet. Měla jsem malé dítě. Manžel měl nemocného tatínka, nemocnou matku, začínali jsme podnikat... A já se dostala do zdravotních problémů. Představte si: máte bolesti a ráno se musíte vysténat z postele. Starat se o dítě – většinou po probdělé noci. Malý v noci nespál, zato ve dne spínkal jako andělíček. Jen nakrmíte plačící dítě, hned se starat o nemocnou tchyni, nemocného tchána. Do toho vyřizovat faktury... zivat... jednat s odběrateli. A pozorovat, jak se firmu snaží šidit. A nic se nedaří. Manžel celé dny na služebních cestách. Večer se připlíží a padne, usínal někdy vyčerpaním u stolu při večeri. A tak den za dnem... DEN ZA DNEM...

Tehdy jsem vymyslela definici života: žít znamená dělat, co nechceme... A do toho přišla má stará kamarádka. Kdysi, na gymplu, jsem byla zamilovaná do jejího bratra. Sice platonicky. Zato pořádně. A její bratr byl, jak mi řekla kamarádka, do mne zamilovaný pořad. Odstěhovali se, léta jsem je neviděla, až teď... Před Vánoci.

„Holka,“ říká kamarádka, „nech tenhle život plavat... odstěhuj se i s malým k nám. Ty Vánoce tě zničí. Bratr tě má rád, já tě mám ráda. Budeš u nás jak princezna. O Vánocích tě uštvou. Tchyně bude v jednom kuse hubačit, firma se skácí, ty se skácíš. Manželství se rozpadá. BUĎ V REALITĚ.“

Než jsem ji poslechla, promluvila jsem si se sousedkou. Ta mi už od dětství poradila nejlíp. Ani jsem vlastně nechtěla, aby mi řekla, co mám dělat. Čhtěla jsem, aby mi řekla, to co kamarádka: Odejdi. Odejdi rychle. BUĎ V REALITĚ. Seděla jsem u sousedky ve vyhřátém pokojíčku, vzlykala... vyprávěla jí, jak mám na krku

marody a sama jsem marod... usínám, kudy chodím, nic nestihám... KÁČÍM SE. Zkrátka: Nejsem v realitě.

Sousedka se na mě dlouze mlčky dívá. „Jsi v realitě... Jsi. Žiješ. Protože nezraňuješ. Lidé často říkají: chovej se rozumně, ale myslí tím: musíš zradit... Nedej na řeči... všimni si, kdo v životě nakonec prohrává: ten, kdo dá na černé řeči. Jsi statečná holka. A pamatuj: andělé milují statečné. Jsi vytrvalá holka. A pamatuj: andělé milují vytrvalé. Andělé milují trpělivé. Pomáhají trpělivým. Když se zdá, že zakopneš a nevstaneš, bývá to chvíle, kdy už jsi skoro v cíli: právě v cílové rovině se kdekdo snaží lidem,“ usmála se smutně, „právě v cílové rovině se kdekdo nejvíc snaží nastavit nohu. JSI V REALITĚ. Zradit neznamená žít v realitě, i když ti to budou všichni říkat... Zradit znamená zradit. Žiješ v realitě, žij v realitě...“

Šla jsem domů, šla jsem v husté vánici. To budou Vánoce, to teda, říkala jsem si. A... BYLY... Tchyně se dala do pořádku, tchán se dal do pořádku... pomáhali mi, jak mohli, a ještě se mi omlouvali, jak byli otravní. No... došlo jim to. Na Tři krále volá manželův největší dlužník... a zaplatil celý dluh. Tři králové přinesli dary. Naše finanční starosti zmizely. Jako by se začalo rozednívat... ve všech oblastech najednou svítalo... Vánoční svítání...

Ono to bývá: když se někdy na všech stranách setmí, najednou začne svítat... je podivuhodný zákon svítání: svítá těm, kdo se nevzdají. Svítá těm, kdo nezraňují...

Je na světě víc neštěstí, je na světě víc tragedií než ty, co vznikají z netrpělivosti? Netrpělivost nejčastěji zavírá dveře ke štěstí. Co bych si počala, kdyby mi sousedka v pravou chvíli neřekla ona moudrá slova? Naučila jsem se od ní malé zaklínadlo: „Andělé milují trpělivé.“ Tuhle kratičkou moudrost si říkávám, když mi někdy v životě klesají nohy... když už nemůžu... kácím se... To už bývá člověk v cílové rovině... A nejzranitelnější... Andělé milují statečné. A pomáhají jim... vždy, nakonec vždy... Andělé milují trpělivé. Je dobré s tím stále počítat. Trpělivost je možná jenom jiné jméno pro vítězství...

*Eduard Martin
Je tu přece Ježíšek*

Můj syn přišel na tento svět jako každé jiné dítě. Ale já jsem musel cestovat, měl jsem hodně práce! Můj syn začal jíst, když jsem to ani nečekal, začal mluvit, když jsem u něj nebyl. Jak rychle můj syn rostl. A jak ten čas letěl. Jak můj syn rostl, často mi říkal: „Tatínku, jednou budu jako ty! Kdy se vrátíš domů, tati?“ „Nevím, synku, ale až se vrátím, pohrajeme si spolu, uvidíš!“ Můj syn slavil desáté narozeniny. Po pár dnech mi řekl: „Díky za ten míč, tati! Zakopneš si se mnou?“ „Dnes ne, synku, mám moc práce!“ „Tak dobře, někdy jindy.“ Odcházel s úsměvem a pořad říkal: „Chci být jako ty!“ Nedávno se můj syn vrátil z univerzity. Je z něho muž. „Synu, jsem na tebe pyšný, posaď se a povídej mi trochu.“ „Dneska ne, tati, mám něco domluveného. Půjč mi, prosím, auto. Jedu za kamarády.“ Jsem v důchodu. A můj syn žije jinde. Dnes jsem mu volal: „Ahoj, rád bych tě viděl.“ „Rád bych, tati, ale nemám čas. To víš, práce, děti! Ale díky, že jsi zavolal, moc rád jsem tě slyšel!“ Když jsem pokládal telefon, uvědomil jsem si, že teď je můj syn opravdu jako já.

Bůh je s námi

Bůh nepřišel mezi lidi do nějakého ideálního či idylického světa. On přišel do tohoto našeho reálného světa, poznamenaného dobrotou i špatností, rozdělením, zlobou, chudobou, utiskováním a válkami. Bůh se rozhodl obývat naše dějiny takové, jaké jsou, s veškerou tíží jejich omezení a dramatu. Prokázal tak svoji milosrdnou a láskyplnou náklonnost k lidským tvorům. Jméno Ježíš totiž znamená „Bůh-s-námi“!

Ježíš je Bůh s námi, od počátku a navždy je s námi v utrpeních i bolestech našich dějin. Ježíšovo narození je zjevením toho, že se Bůh jednou provždy postavil na stranu člověka, aby nás zachránil, pozvednul z prachu naší ubohosti, našich těžkostí, našich hříčů. Odtud plyne velký „dárek“ Betlémského Dítěte: přináší nám duchovní sílu, která nám pomáhá nepropadat únavě, beznaději a smutku, protože je nadějí, jež rozechřívá a proměňuje srdce.

Bůh se zjevuje ne jako někdo, kdo je nahoře a vládne nade vším, ale jako ten, kdo se snižuje; Bůh se sklání, sestupuje na zem jako maličký a chudý. Abychom se mu mohli připodobnit, nesmíme se stavět nad ostatní, nýbrž snížit se a být tu i pro druhé, stát se maličkými spolu s maličkými a chudými spolu s chudými. Počínajme si tak, aby se lidé v našem okolí necítili sami!

Pokud se Bůh skrze Ježíše spojil s člověkem až do té míry, že se stal jedním z nás, znamená to, že cokoli bychom učinili někomu v našem okolí, jako činili bychom Jemu. Připomínal nám to sám Ježíš: kdo nasýtil, přijal, navštívil a miloval jedno z těchto nejmenších a nejhudších mezi lidmi, učinil tak samotnému Bohu.

Ježíš jim řekl: „Hladověl jsem, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ Odpověděli mu: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít...?“ On jim odpověděl: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných, mně jste učinili“ (srov. Mt 25, 35-40).

Papež František

Úklid kostela

Kostel je rodinný dům Božích dětí. Scházíme se zde, abychom společně slavili Nejsvětější oběť, abychom se zde setkávali s živým Kristem v Eucharistii. V kostele - domě Božím – se při křtu svatém stáváme Božími dětmi, začínáme první svátost smíření a první svaté přijímání, biřmování, svátost manželství. Prožíváme zde velké svátky. Nyní například prožíváme slavnost Narození Páně a vlastně zde prožíváme celý koloběh církevního roku. Pro křesťana je dům Boží velmi důležitým místem. Jsme tudíž také zodpovědní za to, jak ten náš farní Boží dům vypadá. Je třeba se starat, aby byl kostel hezkým příbytkem Ježíše Krista v Eucharistii, ale i naším „druhým“ nebo „prvním?“ domovem. K tomu, abychom se v chrámě cítili dobře, je třeba, aby byl i hezky uklizený. Určitě jste si mnozí všimli, že na poslední straně našeho farního časopisu je pokaždé Rozpis služeb žen, které se obětavě starají o úklid kostela. Mnoho z těch žen je už ve věku, kdy je pro ně práce při úklidu namáhavá, ale z úcty k tomuto místu tu službu stále konají. Některé starší však už nemohou, a tak obětavých žen ubývá. A kde jsou mladší a mladé ženy???

Když se tak rozhlédnu po kostele, sedí jich tam celkem dost. Jsou k výzvam o pomoc při úklidu hluché?? Argument, že nám chybí čas, neobstojí, protože se jedná o dvě sobotní hodiny jednou za čas...

Prosíme proto ženy, zvláště mladší, o jejich pomoc při úklidu!!!

Kdo z žen by se k této službě odhodlal, může se připojit k některé ze stávajících skupinek žen, pokud by bylo ochotných žen více, mohou založit svoji vlastní úklidovou skupinku.

Nebudme lhotejní k tomu, jak náš kostel vypadá. Jsme přece za dům Boží zodpovědní. A jak rádi chodíme do hezkého a čistého kostela, že je to tak???

Ženy ochotné se zapojit do úklidu našeho kostela mohou kontaktovat Magdu Durdákovou, která má schéma úklidu na starosti (tel.: 739524374) nebo Janu Adámkovou (tel.: 731 646 734 nebo 608 746 325).

PŘIJĎTE MEZI NÁS, TĚŠÍME SE NA VAŠI POMOC...

V jedné z písní v Kancionálu (č.523) se v první sloce zpívá: Ty jsi, Pane, v každém chrámě, mezi námi domov máš,... Tak ať se Pánu i celému našemu farnímu společenství v tom našem domově líbí...

Jana Adámková

Cena úsměvu

Kolik stojí úsměv? Korunu? Sto korun? Tisíc korun? Ano, úsměv má velkou hodnotu. Kdo by neměl rád ty, kteří se usmívají i tehdy, když se jim nedaří a když není vše tak, jak si představovali! Takový úsměv má mnohem větší cenu než peníze.

Pomysli na štěstí a radost, kterými obohatíš lidi kolem sebe, když se na ně s láskou usměješ. Tvůj úsměv jim pomůže lépe snášet těžkosti a problémy, se kterými denně zápasí. Možná se někdy usměješ na někoho, kdo je velmi smutný a malomyslný. Tvůj úsměv mu pomůže najít ztracenou radost. Jakou to má cenu? Možná se to nikdy nedovíš, ale pro toho člověka to znamená skutečně mnoho.

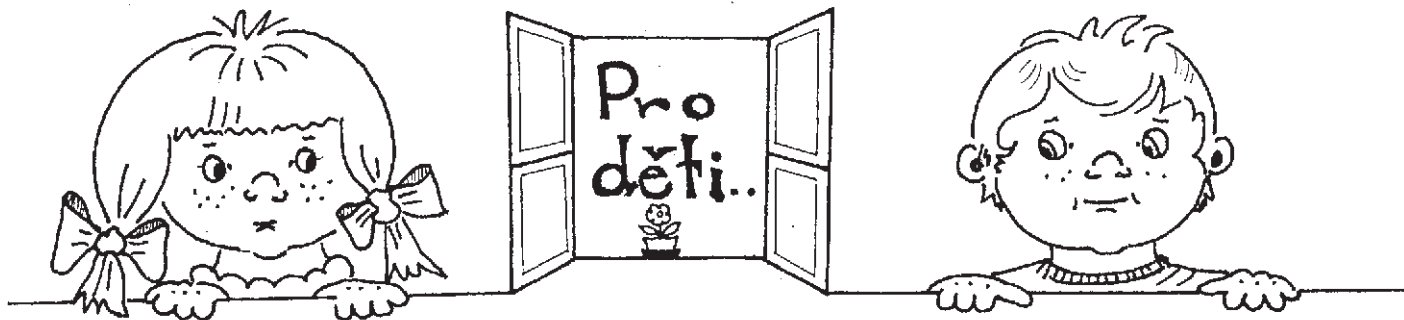
Úsměv nestojí nic, a přitom je velmi vzácný. Obohacuje toho, kdo jej přijímá, a neochuzuje toho, kdo jej dává. Trvá jen chvíli, ale vzpomínka na něj může být věčná. Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel, a nikdo není tak chudý, aby jej nemohl darovat.

Úsměv vytváří šťastný domov, je oporou při starostech. Je jemným znakem přátelství. Unaveným přináší odpočinek, malomyslným vrací odvahu, v smutku je útěchou a při každé příležitosti přirozeným lékem.

Je dobře, že si ho nelze koupit do zásoby, protože má hodnotu právě ve chvíli, kdy se dává. Pokud dnes potkáš někoho, kdo by pro tebe neměl úsměv, i když na něj čekáš, buď velkorysý a usměj se na něj ty. Protože nikdo tak nepotřebuje úsměv jako ten, kdo jej nemá pro jiné. Sotva ti za něj někdo zaplatí a možná ti jej ani nevrátí, ale ty budeš jistě nesmírně šťastný.

Cesta přátelství/Cesta radosti

Na počátku věků, po stvoření světa, žili první lidé v nádherné zahradě. Jejich život byl čiré štěstí. Nic jim nechybělo. Zahradá jim poskytovala jídlo, krásu, odpočinek, zábavu. Děti mohly pobíhat, kde chtěly. Kolem zahrady se tyčila vysoká a silná kamenná zeď. Lidé v zahradě měli všechno. Ale když se při svých výpravách dostali až ke zdi, byli zaražení a zklamaní. Trochu našťavaně se obrátili ke Stvořiteli, kterého sice neviděli, ale jehož přítomností se byli jistí, a protestovali: „Proč je kolem nás ta zeď? To nám snad nedůvěřuješ?“ Jednoho dne jeden odvážný muž svolal všechny ostatní a prohlásil: „Tato zeď nám upírá nový výhodný životní prostor. Pojdte všichni, zboříme ji!“ A tak lidé spojili své síly a zbořili zeď a už už opěvovali nově nabytou svobodu. Ale učinili strašlivé zjištění: za tou zdí zela jen hluboká a temná propast. Právě před touto hrůzou je až do té chvíle zeď chránila. Chránila jejich štěstí. Zjistili ještě něco dalšího, mnohem horšího. Do jejich mysli a srdcí se jako náhoda vloudil nový neznámý pocit. Matky začaly instinktivně hlídat své děti a zakazovat jim, aby bezstarostně běhaly všude jako doposud. Lidé seděli se sevřeným srdcem a udiveně uprostřed zahrady. A tomu pocitu, co jim svíral hrdlo a od té chvíle podmiňoval jejich existenci, dali jméno. Začali mu říkat strach.

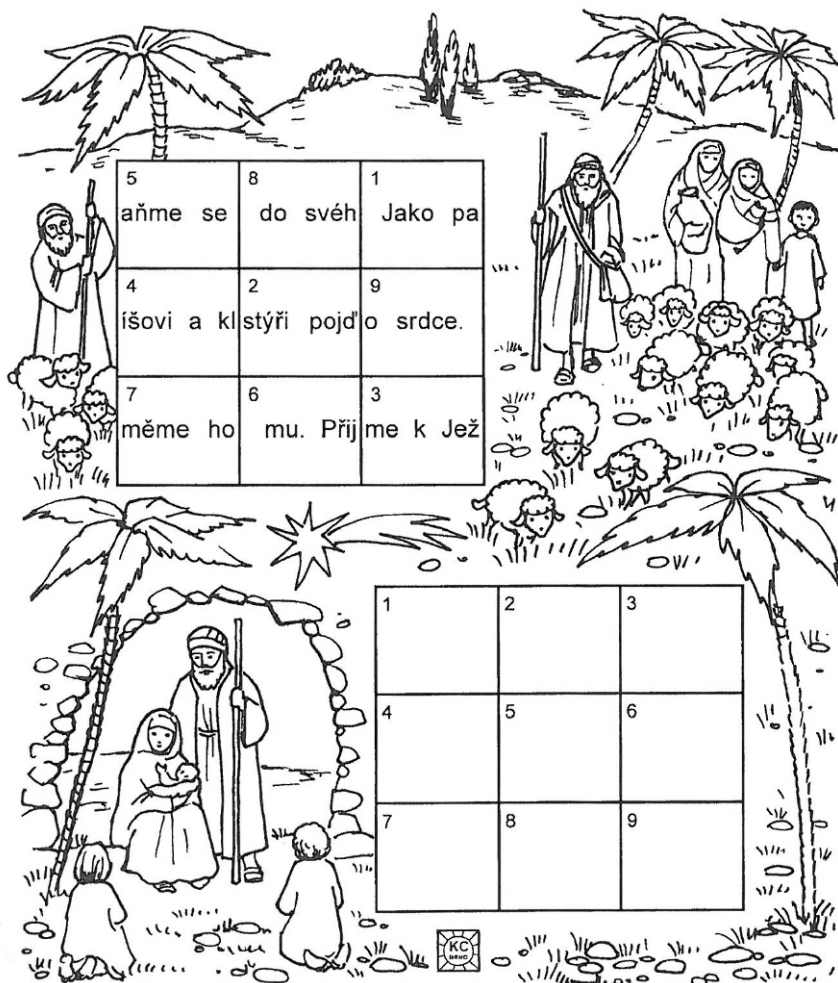
ŽIVÁ POKRÝVKA

Hned ráno po narození dítěte si majitel přišel pro osla s volem. První musel odnést náklad obilí a druhého čekalo nezorané pole.

Do skalního přístřešku se vkrádal chlad. Nic neškodí novorozenatům víc než zima. Josef honem rozdělal oheň, ale kouř si chtěl užít pohledu

BŮH SE STAL ČLOVĚKEM

O Vánocích oslavujeme Ježíšovo narození. Ježíš je Boží Syn. Narodil se v Betlémě. Maria a Josef nenašli místo k noclehu, a tak položili malého Ježíše do jeslí. Andělé oznámili pastýřům: „Dnes se vám narodil Spasitel!“ Pastýři spěchali ke chlévu, našli dítě zabalené v plenkách a chválili Boha. – Ale co my? To se dozvíš z tajenky.

Katechetický věstník č. 4/2000-01 © Biskupství brněnské

na Ježíška a tvrdošijně visel nad jesličkami. Josef se tedy pokusil zahřát dítě svým pláštěm. Byl však tak hrubý a těžký, že by Ježíška spíš udusil, než zahřál. Zkusil tedy napodobit osla s volem, aby záhy zjistil, že jeho plíce jsou příliš malé a staré na takovou práci.

Maria natáhla paže a uklidňovala ho: „Proč se tak namáháš? U mě mu bude teplo.“ Ale Josef věděl, že Maria je ještě příliš slabá. Právě tehdy venku zaslechl zvuk, který připomínal šustění křídel nebo šumění potůčku. Křoví kolem dokola jako by ožilo. Schovávaly se tam děti pastýřů, které se také přišly podívat na ten div, a vzrušeně si mezi sebou šeptaly.

K jesličkám se o Vánocích stavějí i postavičky dětí. Pravda ale byla jiná. Té dlouho očekávané události se v noci nezúčastnilo žádné dítě. Všechny do jednoho spaly a o všem se dověděly až ráno.

„Pozvu je dovnitř,“ napadlo Josefa. „Budou Marii dělat společnost, a i kdyby jeskyni nezahřály dechem, tak aspoň svou přítomností. Třeba to Ježíškovi udělá dobře.“

Jak málo vědí dospělí o schopnostech dětí! Babičce se říká: „Necháme ti tu Pepička, aby ti dělal společnost.“ A babička hned zahrne Pepička hračkami a pamlsky, aby si nepřipadal sám. Právě on, který by babičce mohl ukázat a dát tolik nových věcí, kdyby mu jen poskytla příležitost.

Děti se slétly do jeskyně jako včely do úlu. Nejdřív se blížili k jesličkám trochu ostýchavě, ale pak se kolem nich semkly do velkého hroznu. Držely se rozpačitě za ruce, ale oči jim jen svítily štěstím, že vidí toho, který jim byl slíben od věčnosti a teď se stal tělem. Čím to, že se jesličky zachvěly? Že by do nich děti strčily? „Je tu zima,“ prohlásila největší holčička. „Je mu zima a měli bychom ho zahřát.“

Josef s Marií nevěděli, jak to chtějí provést, ale děti udělaly to nejjednodušší na světě: položily na děťátko svoje teplé a lehké dlaně. Od Ježíškova těla je dělily jen pleny a tenká látka, která sloužila jako pokrývka.

Ježíšek se zaradoval: od prvního dne života mu teplo a život neposkytovalo slunce, oheň, ovčí nebo velbloudí vlna, ale něžný dotek lidské dlaně jako projev lásky. Právě v to doufal od začátku věků.

Toho dne pokrývka z dětských rukou měnila tvar a barvu, protože každé dítě z okolí se chtělo na Ježíška podívat a požehnat mu. Když se večer vrátili vůl s oslem, Ježíškovy pleny a pokrývka zdaleka nebyly čisté, ale z očí mu zářila radost.

Piero Gribaudi Příběhy vánoční noci

Byly dvě studny jen pár desítek metrů od sebe. Rozhlížely se kolem sebe a občas se také daly do řeči. Každá byla úplně jiná. První studna byla dokonalá. Její kamenné okraje byly pevné a ani kapička vody se z ní neztratila její vinou. Naopak ta druhá byla popraskaná, děravá. Z jejích stran vytékaly stružky vody. První byla velmi hrdá a pyšnila se svou dokonalostí. Stála osamoceně, přiblížilo se k ní jen občas pár ptáček nebo drobný hmyz. Druhá byla obrostlá záplavou rozkvetlých stromků, svlačci a dalšími rostlinami, které hltavě pily unikající vodu. Hmyz neustále kroužil kolem a ptáci si dokonce na okraji studny postavili hnízdo. Nebyla dokonalá, ale cítila se šťastná.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Řeholnice přechází vozovku a přitom se dívá po obloze. Policajt na ni volá: „Ctihodná sestro, dívejte se, kam jdete, nebo půjdete tam, kam se koukáte!“

V jedné nemocnici měli inzerát, že přijmou zdravotní sestru. Přihlásila se jedna blondýnka s modrýma očima a milou tvář. Doktor, který ji přijímal, se na ni podíval a zamyslel se: „No, přijmeme vás, ale musím udělat nějaké přesuny. Původně jsem vás ctěl totiž dát ošetřovat pacienty na pooperačním pokoji, ale to by jaksi nešlo, oni by si po probuzení z narkózy mysleli, že jsou už v nebi.“

Žena marně čeká na návrat manžela. Začíná se o něho strachovat a posléze klekne a úpěnlivě se modlí: „Bože, co je s mým manželem? Kéž bych viděla, co se mu stalo?“ Najednou se před ní tvoří jakýsi průzor a v něm uvidí, jak se její manžel sám prohání po liduprázdném golfovém hřišti. „Oh, ten nevděčník! Doufám, Bože, že ho potrestáš!“ Vtom vidí, jak manžel odpálí míček, ten letí nádherným obloukem, dopadne do jamkovitě, několikrát poskočí a skončí v jamce. „No tohle?“ podívá se žena. Muž znovu odpálí míček, ten po skvělém letu dopadne a dokutálí se rovnou do další jamky. „To není možné!!“ zhrzojí se manželka. Manžel znovu odpálí míček a ten po přesném letu padne rovnou do třetí jamky. „Bože, ty ho místo trestu odměňuješ!“ zaúpí žena. A z nebe se ozve hlas: „Uvažuj! Není tam nikdo, kdo by ho mohl vidět, a když o tom bude vyprávět, pak mu nikdo neuvěří! Není to dostatečně velký trest?“

Muž přišel na úřad a obrátil se na úřednici: „Přišel jsem vyřídit žádost.“ „Jak se jmenujete?“ zeptala se úřednice. „Jajajan Nononovák.“ „Vy koktáte?“ „Ne prosím, já se opravdu jmenuji Jajajan Nononovák.“ „Ukažte mi občanský průkaz!“ Muž jí ho podal a úřednice tam skutečně četla jméno Jajajan Nononovák. „Jak jste k takovému jménu přišel?“ „Můj otec koktal a náš pan farář byl velmi důvěřivý.“

K jednomu zbožnému misionářovi přišel chudák a líčil mu svou situaci: „Mám několik dětí, výdělky velmi slabé a onemocněla mi žena. Nemám peníze na nejnnutnější potřeby pro děti a už vůbec ne na léčení manželky. Co s nimi bude, jestli umře?“ Boháč zavolal svého úředníka: „Jsem velmi útloučný člověk. Když tady toho chudáka poslouchám, může mi to utrhnout srdce. Vyhoďte ho, prosím, než se rozbřečím.“

Na faře zazvoní telefon. Farní hospodyně zvedne sluchátko a řekne: „Tady nikdo není a já jdu taky do kostela,“ a zavěsí.

Ladislav Jílek Humor za kostelem V.

Modlitba štěstí

Miluji to, čím jsem.
Miluji prostředí, v němž žiji.
Miluji ty, s nimiž žiji.
Miluji to, co dělám.
Je mi s tebou dobře, Ježíši.
A jdu za tebou.

Jedinečný vzkaz:

„Jsem vděčná za svého muže, když si stěžuje,
že není hotová večere,
protože to znamená, že je se mnou.
Za svoji dceru, když si stěžuje, že musí mýt nádobí,
protože to znamená, že je doma, a ne na ulici.
Za daně, co musím platit,
protože to znamená, že mám zaměstnání.
Za nepořádek, co musím uklízet po večírku,
protože to znamená, že jsem obklopena přáteli.
Za oblečení, co je mi těsné,
protože to znamená,
že mám co jíst.
Za svůj stín, který mne provází,
protože to znamená,
že jsem venku na slunci.
Za trávu, co je potřeba posekat,
za okna, co se musí umýt, za okapy,
co je třeba vyčistit,
protože to znamená, že mám domov.
Za všechny nářky na vládu, co slýchám,
protože to znamená, že máme svobodu slova.
Za to, jak daleko od domu musím parkovat,
protože to znamená,
že mohu chodit a že mám čím jezdit.
Za účet za vytápění,
protože to znamená, že mi bylo teplo.
Za tu paní, co v kostele seděla za mnou
a zpívala falešně,
protože to znamená, že slyším.
Za hromadu prádla k žehlení,
protože to znamená,
že mám co na sebe.
Za bolavé svaly na konci dne,
protože to znamená,
že jsem mohla tvrdě pracovat.
Za budík, co brzy ráno zvoní,
protože to znamená,
že jsem naživu.
A konečně i za tenhle vzkaz,
protože to znamená,
že mám přátele, kteří na mě myslí.“

*Bruno Ferrero
Hostina pro duši*

Manželé spolu už třicet let sedávali večer co večer před televizí. Mičky sledovali program. Občas zívli. Po třiceti letech společného sledování televize navrhnul muž své ženě: „Co kdybychom dnes udělali něco zajímavého?“ Ženě se rozbušilo srdce vzpomínkami na minulost a v mysli jí vytanuly krásné a dávno zapomenuté věci. „Báječný nápad,“ řekla, „co budeme dělat?“ Manžel odpověděl: „Mohli bychom si pro jednu vyměnit křesla.“

**Vinšujem Vám...
a zveme Vás na vánoční koncerty
cimbálové muziky
CYRIL,**

které se uskuteční:

25.12.2017 v 17 hod. v Újezdě u VK v kostele sv. Mikuláše
26.12.2017 v 17 hod. ve Slavičíně v kostele sv. Vojtěcha
5.1.2018 v 19 hod. v Kelči ve farním kostele sv. Petra a Pavla
26.12.2017 ve 20 hod. v restauraci Zámek ve Slavičíně
se uskuteční Štěpánské posezení u cimbálu s CYRILEM
(vstupné 80 Kč)

Zveme všechny děti a jejich rodiče na **páteční**

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ,

které začínají vždy v **18 hodin**
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně.

Mše se konají pravidelně každý pátek!

Kromě prvního pátku v měsíci.

Každou neděli je mše sv. v 11 hodin
určena především rodinám s dětmi!!!

POZOR!

V prosinci bude mládežnická mše svatá,
mše také pro birmovance,
v sobotu 30. prosince 2017 v 17 hodin
a po ní
v 18 hodin budou vánoční chvály!!!

Přijďte s vánoční radostí v srdci chválit našeho Pána!!!

**UPOZORNĚNÍ
V LEDNU 2018 NEBUDOU
MODLITBY CHVÁL!**

Charita Slavičín přeje všem čtenářům do
nového roku 2018 hodně pracovních i osobních
úspěchů a Boží požehnání.

Děkujeme touto cestou všem dárcům,
příznivcům a dobrovolníkům za jejich pomoc,
podporu a spolupráci.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2018

Tříkrálová sbírka 2018

V sobotu 6. 1. 2018 již poosmnácté vyjdou do ulic města Slavičína a obcí, které jsou v působnosti Charity Slavičín koledníci se zapečetěnými pokladničkami. Tříkrálová sbírka je dobročinná akce, kterou každoročně pořádá Charita Česká republika, je největší dobrovolnickou akcí u nás. Skupinky tří králů chodí podle tradice od domu k domu a přinášejí lidem radostnou zvěst o narození Ježíše.

Výtěžek Tříkrálové sbírky použije Charita Slavičín na pomoc potřebným lidem v nouzi u nás i v zahraničí, na rozvoj charitního díla, výstavbu Komunitního centra v Divnicích.

Finanční příspěvky se vybírají do úředně zapečetěných kasiček opatřených charitním logem. Vedoucí skupinek jsou vybaveni průkazkami.

Koledníkům požehná Mons. Marián Dej dne 5. 1. 2018 v 18.00 hodin v kostele sv. Vojtěcha Slavičín při mši svaté.

Děkujeme za vlídné přijetí koledníků, a že pomáháte s námi.

GENERÁLNÍ PARTNER
CHARITY ČR

HLAVNÍ PARTNER
CHARITY ČR

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ
PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ
PARTNER

FARNÍ PLES

sobota
13. ledna 2018
začátek ve 20 hodin
v sále Sokolovny

hraje MODAS BAND
vstupné 100 Kč

Předprodej vstupenek
v Městském infocentru

Jeden světec se kdysi ocitl na prahu kostela, který velmi vychvalovali, protože se v něm konalo velmi mnoho bohoslužeb a adorací, na něž chodil velký počet věřících. Muž ale zůstal stát na prahu a odmítal vejít. „Proč nejdeš dovnitř?“ ptali se ho. „Nemohu vstoupit,“ odpověděl. „Proč ne?“ Světec odpověděl: „Tehle kostel je od stěny ke stěně, od podlahy ke stropu přímo přecpaný určenými promluvami, přimlouvami, žádostmi a modlitbami věřících, vytříbenými a politicky korektními. Já už se dovnitř nevejdu.“ Ostatní nechápali a překvapeně se na něj dívali. Svätý muž dodal: „Celebranti a věřící vyslovují svými rty miliony slov. ale do nebe se vznesou jen ta slova, která vycházejí ze srdce. Všechna ostatní zůstanou dole a plní od stěny ke stěně a od podlahy ke stropu celý kostel.“

POHŘBY

- 25.11. Květoslava Pekárková, 1934, Slavičín
29.11. Miloslava Ocelíková, 1921, Divnice
7.12. Terezie Mňáčková, 1941, Slavičín
11.12. Miloslav Kovařík, 1926, Rokytnice

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O UKLID NAŠEHO KOSTELA

- 23.12. - 29.12. Divnice
30.12. - 5.1. Rokytnice
6.1. - 12.1. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
13.1. - 19.1. Obadalová, Durdáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová
20.1. - 26.1. Stejskalová, Borová J., Dvorská, Studénková M., Salvetová, Burešová
27.1. - 2.2. Vašíčková, Kúdelová, Rosenbergová, Šebáková, Nováková, Psotová J., Janoušková V.
3.2. - 9.2. Zlámalová J., Peniašková, Studeníková J., Lysáková, Dubská
10.2. - 16.2. Kučerňáková, Hlavicová Cvešperová, Florešová M., Goňová J., Kovaříková M., Pfeiferová A.
17.2. - 23.2. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D., Žáková L., Štulířová, Bartošová
24.2. - 2.3. Bohuslavice

Texty v rámečcích ve spodní části stran 2 – 9 jsou převzaty z knihy Bruna Ferrera Hostina pro duši..

Novinky ve farní knihovně

T. Halík, A. Grun: Svět bez Boha. Dva významní teologové hovoří o ateismu jako o druhu náboženské zkušenosti.

Fiona Bowie: Moudrost Hildegardy z Bingenu. Krátké meditace.

Veronika K. Barátová: Boží vůle: bludiště, nebo cesta? Je Boží vůlí, že člověk trpí? Jak rozpoznat Boží vůli v životních rozhodnutích? Odpovědi na tyto a podobné otázky.

Magnus MacFarlane-Barrow: Bouda, která krmí milion dětí. O projektu "Mariina jídla" na podporu hladovějících dětí v zemích třetího světa. Toto neuvěřitelné dílo se zakládá na obětavé práci dobrovolníků a drobných přispěvcích lidí z celého světa.

Řehoř III. Laham: Moje milovaná Sýrie! Melchitský patriarcha otevřeně hovoří o krveprolití v Sýrii, o příčinách válek na Blízkém východě, o soužití křesťanů a muslimů a o uprchlické krizi.

Nabeel Qureshi: Hledal jsem Alláha, našel Ježíše. Zbožný muslim se setkává s křesťanstvím.

Tim Guénard: V ringu s Bohem. Příběh obrácení slavného boxera.

Hildegard Aepliová: Být single - ale jak? Autorka se zabývá otázkou, do jaké míry lze žít naplněným životem, i když některé životní touhy zůstávají nenaplněny.

Farní knihovna je otevřena na faře každou druhou (sudou) středu dopoledne od 9.00-11.00 hod. a odpoledne od 13.00-16.30 hod. Půjčování knih je bezplatné.

Marie Fojtíková

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3.neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**

Mons.P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu 9.00 - 11.00 a 13.30 - 16.30 hod.

POZOR NA ZMĚNY!!!

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin **Pozor změna!**
9.15 hodin **Pozor změna!**
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
SO 7.00 hodin

PO	25.12.2017	Slavnost Narození Páně – 1. svátek vánoční
ÚT	26.12.	Svátek sv.Štěpána, prvomučedníka, 2. svátek vánoční
ST	27.12.	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
ČT	28.12.	Svátek svatých Mláďátek, mučedníků
NE	31.12.	Svátek Svaté rodiny, sv. Silvestr
SO	31.12.	sv. Silvestr
PO	1.1.2018	Slavnost Matky Boží, Panny Marie Světový den modliteb za mír
SO	6.1.	Slavnost Zjevení Páně
NE	7.1.	Svátek Křtu Páně
NE	14.1.	2. neděle v mezidobí
ČT	18.1.	Panna Maria, Matka jednoty křesťanů Týden modliteb za jednotu křesťanů (18. – 25.1.)
NE	21.1.	3. neděle v mezidobí
ST	24.1.	sv. František Saleský
ČT	25.1.	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
NE	28.1.	4. neděle v mezidobí, sv. Tomáš Akvinský
ST	31.1.	sv. Jan Bosco
PÁ	2.2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu Světový den zasvěceného života
SO	3.2.	sv. Blažej
NE	4.2.	5. neděle v mezidobí
NE	11.2.	6. neděle v mezidobí, Panna Maria Lurdská, Světový den nemocných
ST	14.2.	Popeleční středa
NE	18.2.	1. neděle postní

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 550 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel.: 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel.: 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 18.2.2018 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 4.2.2018. Ozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!